

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΕ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΜΑΡΤΙΟΣ 1884.

ΑΡΙΘ. 195.

Συνδρ. ένης. έν Ελλάδι Φρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

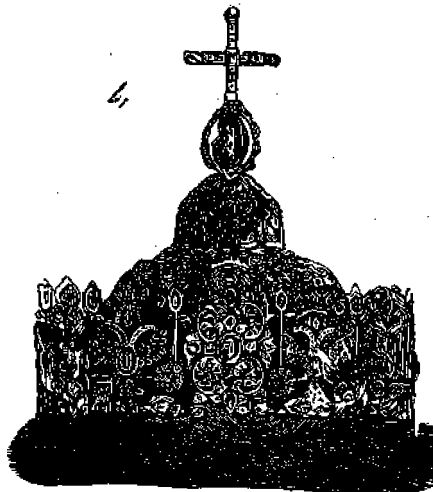
Είς οὐδένα, πλην τῶν τακτικῶν ἀναποκριντῶν, στέλλεται ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων ἀνευ προπληρωμῆς.

» » » Ἐξωτερικῶν » 2.

Ἐν ἡδῶ Στάδιου ἀριθ. 39.

ΤΑ ΔΥΟ ΕΙΔΗ ΤΗΣ ΓΕΝΝΑΙΟΤΗΤΟΣ.

Υπάρχουσι δύο εἶδη γενναιότητος, ἡ σωματικὴ ἢ φυσικὴ γενναιότης, καὶ ἡ ἠθικὴ· εὐκολώτερον δὲ εἶναι νὰ ἔχη κανεὶς τὴν φυσικὴν γενναιότητα παρά τὴν ἠθικὴν. καὶ πολλὰ ἄλλοι εἶναι οἱ ἔχοντες τὰ δύο εἶδη ἠνωμένα. Τοῦτο ὅμως παρατηρήθη, ὅτι ὁ ἔχων τὴν ἠθικὴν γενναιότητα σπανίως εἶναι δεῖλος κατὰ τὰ ἄλλα, ἐνῷ οἱ σωματικῶς γενναῖοι, οἱ διατρέχοντες πολλοὺς σωματικὰς κινδύνους, φοβοῦνται ἐνίοτε τὸν γέλωτα ἢ τοὺς περιπατημοὺς, καὶ διὰ τοῦτο εἶναι ἠθικῶς δεῖλοι. Ἐπάρχει εἰς τὸ ἀγγλικὸν βιβλίον τι πολὺ νέστιμον προσφιλέστατον δὲ εἰς ἴδιους τοὺς ἀγγλόπαιδας, τὸ ὅποιον ἔχει τίτλον, «Ὁ Θωμάς Βράουν ἐν Ρούγβη», εἶναι δὲ περιγραφή τῆς ζωῆς τῶν παιδῶν εἰς τὸ μέγα ἐκεῖνο σχολεῖον τῆς Ἀγγλίας Ρούγβη. Ἐν δὲ περιστατικῶν εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Θωμά λέγει νὰ τυπωθῆ χωριστὰ καὶ νὰ διανεμηθῆ εἰς ἅλα τὰ σχολεῖα τοῦ κόσμου, διὰ νὰ μάθουν οἱ παῖδες τί σημαίνει ἀληθὴς γενναιότης — Ὁ Θωμάς ἦτο εὐρωστος καὶ δυνατός, λὴν ἐφοβεῖτο νὰ παλασθῆ μὲ τοὺς μεγαλειτέρους του, καὶ ἐθεωρεῖτο εἰς ἑκ τῶν καλῶν πυγμαίων. Μίαν ἡμέραν ἦλθε νέος μαθητὴς εἰς τὸ σχολεῖον, πρέπει δὲ νὰ εἴπω, ὅτι ἦσαν ἔσιωτα-ρικοί τὸ ὄνομα δὲ τοῦ νέου μαθητοῦ ἦτο Ἀρθούρος τὰ παι-δία ὅμως ἀμέσως τὸν ὠνόμασαν ἄκαρτσι, διότι ἦτο λεπτο-καμωμένος καὶ ἀδύνατος, καὶ εἶχεν ἑκτρασιν γλυκίαν καὶ τρώ-πους ἠπίους. Ὀλοὶ δὲ συνετέρανεν ὅτι Ἀρθούρος θὰ ἦτο φο-βιτσειάτης, καὶ ἀπεφάσισαν νὰ τὸν δοκίμασούν ἅμα λά-θουν εὐχαίραν. Τὴν πρώτην νύκτα, ἐνῷ ἐξεδόνοντο Ὀλοὶ εἰς τὸν κοιτῶνα, ὁ Ἀρθούρος ὁ ὅποιος εἶχε φορτίσει τὰ νυκτικὰ του, ἐγονάτισε παρά τὴν κλίνην του νὰ κάμῃ τὴν προσευχὴν του καθὼς εἶχε διδαχθῆ ὑπὸ τῆς μητρός του, Ὀλοὶ τὸν ἐκῶ-

Ἀδαμάντιος Σκοῦφος τοῦ Τζάρου Ἰβάν, περιέχων 900 ἀδάμαντας

τάξαν μετ' ἐκπλήξεως ὄλοι βεβαίως εἶχον διδαχθῆ νὰ κάμουν τὸ αὐτὸ πρωὶ καὶ βράδυ, κανεὶς ὅμως δὲν εἶ-χε ποτε τολμήσει νὰ τὸ πράξῃ ἐνώ-πιον ὄλων τῶν ἄλλων παιδῶν. Ἦ ἐσήμαινεν τοῦτο; εἰς τὸ μάθωμεν! Εἶπον ὄλοι, καὶ ἀμέσως ἤρχισαν νὰ τὸν περιπαίζουσι, νὰ καγγάζουσι καὶ νὰ τοῦ ρίπτουσι τὰ ὑποδήματά των. αὐτὸς ὅμως δὲν ἐκινήθη ἐκ τῆς θέ-σεώς του, ἐωσοῦ ἐτελείωσε τὴν προ-σευχὴν του καὶ τότε κατεκλίθη χω-ρίς νὰ εἴπῃ τίποτε. Ὁ Θωμάς ὅμως δὲν ἠδύνατο νὰ κοιμηθῆ· τὸν ἐτυ-πτεν ἡ συνειδήσις του. Ἦως; αὐτὸς ὁ ὅποιος δὲν ἐφοβεῖτο κανένα, νὰ εὐ-ρεθῆ δευλότερος αὐτοῦ τοῦ ἀδύνατου παιδός, τὸν ὅποιον περιεφρόνει; Ἀ-πεφάσισε δὲ νὰ διέξῃ, ὅτι καὶ αὐτὸς δὲν ἐφοβεῖτο ὄθεν τὴν ἐπιούσαν ἐσπέ-ραν, θὴν ἐγονάτισεν ὁ Ἀρθούρος, ἐγονάτισε καὶ αὐτὸς καὶ προσηυχῆθη, ὅπως δὲν εἶχε προσευχῆθῆ ἐπὶ πολ-λοὺς μῆνας τὸ παράδειγμα δὲ τοῦτου ἐμιμήθησαν τὴν ἐπο-μένην ἑσπέραν καὶ ἄλλοι μέχρις ὄτου τὸ ἡμῖσι τῶν μαθη-τῶν ἐκείνων προσήγοντο τακτικῶς, ἐνῷ οἱ λοιποὶ ἔμενον ἤσυ-χοι Τὸν Ἀρθούρον δὲ οὐδεὶς πλέον ὠνόμαζε Ἰφοβιστάρην διότι καθεὶς ἐξ αὐτῶν ἠναγκάζετο νὰ ἀναγνωρίσῃ, ὅτι πε-ρισσότερος ἠρωσμός ἐχρεώζετο νὰ κάμῃ τις ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἔκαμεν ὁ Ἀρθούρος, παρά διὰ νὰ καταβάλλῃ τὸν ἰσχυρότα ον ἀνταγωνιστὴν εἰς τὴν πυγμαίαν.

— Ἡ Ἀγγλία ἀριθμεῖ 120,000 ἀλίεις κερδαίνοντας 275 ἑκατομμύρια φραγκ. κατ' ἔτος!

— Ἡ Γαλλία ἔχει 83,845 ἀλίεις, κερδαίνοντας κατὰ μέ-σον ὄρον 93 ἑκατομμ. φράγκ. — Οἱ Ὀλλανδοὶ φερθεύουσι 250 ἑκατομμ. ρεγκῶν κατ' ἔτος. — Ἡ Ἰταλία ἔχει 40.000 ἀλίεις κερδαίνοντας 60 ἑκατομμ. φρ., τὸ ἔτος, ἀλλὰ τὰ τελειότατα ἀλευτικὰ ἔργαλεῖα ἔγουςιν αἱ Ἡνωμ. Πολιτεῖαι τῆς Ἀμε-ρική.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ) :

ὑπὸ Φ. Δ. Κ.

Ὁ νεαρὸς Πρίγκηψ ἔρριψεν ἑταστικὸν βλέμμα ἐπὶ τὸν Γεώργιον, ἔπειτα δὲ στραφεὶς πρὸς τὸν πατέρα του, εἶπε—

— «Πάτερ μου, δὸς μοι χιλίους ἢ δύο χιλιάδας τοιούτων καὶ μὴ σε μέλη διὰ τὴν νίκην»

— «Παιδί μου,» εἶπε τότε ὁ γέρον Πρίγκηψ πρὸς τὸν Γεώργιον, «Ἐνθυμοῦ τὰς συμβουλὰς τοῦ πατρὸς σου, ἐὰν θέλῃς νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς αὐτὸν ἀδελφίς, ὅπως διὰ σὲ ἀπεχαιρέτησε.» Ταῦτα εἰπὼν ἀπῆλθε μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ.

Καὶ ὁ Γεώργιος ἐπέστρεφεν εἰς τὸν στρατώνα του μὲ περιχαρῆ καρδίαν· διότι ὁ γέρον Πρίγκηψ τὸν εἶχεν ἐνθυμηθῆ — ὅποια τιμὴ! — καὶ τῷ εἶχε δώσει ἐλπίδας ὅτι ἤθελε λάβει μέρος εἰς τὸν πόλεμον, — πρῶγμα τὸ ὅποιον ὑπὲρ πάν ἄλλο ἐπόθει ὁ Γεώργιος.

Ἄγαθὴ τύχη, ἢ κάλλιον ἢ θεοῖα Πρόνοια εἶχε διευθύνει τὰ βήματα τῶν Πρίγκηπων πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπου οἱ ἀγαθοὶ οὗτοι, πατήρ καὶ υἱὸς, ἀπεχαιρέτων ἀλλήλους, ἵνα λάβωσι γνῶσιν τοῦ χαρακτῆρός των.

— Τίς οἶδεν; ἐὰν δὲν ἐτόγγανεν ἡ περίστασις αὐτῆ, ὁ Γεώργιος πιθανὸν θὰ ἔμεινεν ἀπαρατήρητος ματαῖο τοῦ πλήθους τῶν συστρατιωτῶν του. Ἄλλ' ἢ εὐνοια τοῦ γηραιοῦ Ἀρχιστρατήγου τὸν ἀνέσυρεν ἐκ τῆς ἀφανοῦς του θέσεως. Ἐπίσης ὁ νεαρὸς Πρίγκηψ εἶρε μετ' ὀλίγον τὸν Γεώργιον Βράουν οὐ μόνον γενναῖον καὶ πιστὸν στρατιώτην, ἀλλὰ καὶ εὐπαιδευτὸν. Πολλάκις δ' ἐχρησιμοποίησε τὴν ἱκανότητά του διορίζων αὐτὸν νὰ ἀντιγράψῃ ἐπιστολάς, νὰ κρατῆ λογαριασμοὺς, νὰ μεταδίδῃ σπουδαίας διαταγὰς, καὶ πολλάκις τὸν μεταχειρίζετο καὶ ὡς ὑπασπιστὴν του.

Ἐπὶ τέλος, μετὰ πολλὰς ἡμέρας, ἐξελέχθησαν ταῖς γιματά τινά, ἀπὸ τῆν ἀρχηγίαν τοῦ νεαροῦ Πρίγκηπος ἔμελλον νὰ προσβάλωσι τὸ φρούριον Γκλογκάου, τὸ δὲ τάγμα τοῦ Γεωργίου ἦτο μετὰ τούτων. Ἡ ὁδοπορία των ἦτο πολὺ κοπιώδης καὶ ἐπιπονος, διότι ἂν καὶ ἦτο περὶ τὰ μέτα Μαρτίου, ἡ χιών εἰσέτι ἐκάλυπτε βαθύς τὴν ὁδόν· ἐν τούτοις οἱ στρατιῶται ὑπέφερον πάντα τὰ ἐμπόδια μετὰ καρτερίας. Ὅσον ἐπλησίαζον εἰς τὸ Γκλογκάου τοσοῦτον ἐπαλλεν ἡ καρδία τοῦ Γεωργίου ἐξ ἀνωπομονησίας διὰ τὴν μάχην.

Μετὰ τινῶν ἡμερῶν πορείαν ἔρθεσαν εἰς τὴν πολιορκουμένην πόλιν καὶ ὁ νεαρὸς Πρίγκηψ ἔσχεδιάσε τὴν ἐφοδὸν μετὰ πολλῆς προσοχῆς. Ἐὶ Γκλογκάου ἔμελλε νὰ προδληθῆ ἕκ κέντε ταυτοχρόνως σημεῖον κατὰ τὸ μεσονύκτιον.

Ἡ σιγὴ καὶ τὸ σκότος τῆς νυκτός, αἱ ἐσπευσμέναι πλὴν σιωπηλαὶ προετοιμασίαι τῶν στρατιωτῶν, αἱ χα-

μηλοφώνως διδόμεναι ὁδηγίαι, πάντα ταῦτα ἐξήπτον τὸ πνεῦμα τοῦ Γεωργίου. Ἐπὶ τέλους τὰ πάντα ἤτοιμασθησαν, τὸ σύνθημα τοῦ Πρίγκηπος, «Ὀπλίτη πόλεμος, πολίτη εἰρήνη,» ἐδόθη, καὶ ἡ ἐφοδὸς ἤρξατο. Ἡ ἐκπόρθησις τοῦ Γκλογκάου εἶναι γεγονός ἱστορικόν, διὰ τοῦτο κρίνομεν περιττὸν νὰ τὴν περιγράψωμεν ἐν ἐκείσιν λέγομεν μόνον ὅτι αἱ πόλεις ἐθραύσθησαν, οἱ κρατιῶται ἀνέβησαν τὰ τεῖχη, ἡ φρουρὰ καταβλήθη, καὶ οἱ Πρώσοι ἦσαν ἐν ταῖς ὁδοῖς, πρὶν ἢ οἱ πολιορκούμενοι δονηθῶσι νὰ ποιήσωσιν ἀντίστασιν ἠνωμένοι.

Αἱ διαταγαὶ τοῦ Πρίγκηπος ἐξετελέσθησαν, οἱ πολῖται οὐδόλωσ ἀλγιστεῖσθησαν ἢ ἠνωχλήθησαν ὑπὸ τῶν Πρώσων, καὶ μεγίστη τάξις ἀπεκράτει ἐν τῷ φρουρίῳ Ἡ Αὐστριακὴ φρουρὰ ἠτληματοῖσθη μόνον ὁ διοικητῆς, κόμης Βάλλης, δὲν ἐδύνατο νὰ εἰρεθῆ, καὶ ἦτο μάλιστα πολὺ ἀναγκαῖον νὰ συλληφθῆ.

Τὴν πρωΐαν ὁ Πρίγκηψ ἔστειλε καθ' ἑλπὴν τὴν πόλιν περιπολίαι πρὸς ἀναζήτησίν του, ἀλλὰ πρὶν αἱ περιπολίαι ἀνακαλύψωσι τὰ ἔχνη του, ὁ Γεώργιος τῷ τύχησε νὰ τὸν ἀνέσρῃ.

Μόλις εἶχε περικάμψῃ γωνίαν τινὰ μιᾶς στενῆς ὁδοῦ, εἶδεν ἔμπροσθέν του βαδίζουσαν μορφήν τινα, περιτετυλιγμένην εἰς μέγαν μέλανα μανδύαν. Παρητήρησεν ὅτι ὁ ξένος οὗτος, ἂν καὶ κατ' ἀρχὰς ἐβάδιζε πολὺ ταχέως, ἀμα εἶδε τὸν Γεώργιον ὀπισθὲν του ἠλάττωσε τὴν ταχύτητά του.

Ταῦτο διήγειρε τὰς ὑποψίας τοῦ Γεωργίου, καὶ πλησάσας πρὸς τὸν ξένον, τὸν ἠρώτησε τὸ ὄνομά του. Ὁ ξένος ἔρριψε ταχὺ βλέμμα τρυφῶν του, καὶ ἰδὼν ὅτι οὐδεὶς ἄλλος ἦτο ἐν τῇ ὁδῷ, ἔκαμε κίνημα τι ταχὺ πρὸς τὸ στήθος τοῦ Γεωργίου, κρατῶν ἐγχειρῖδιον. Ἐμελλε δὲ νὰ κτυπήσῃ τὸν Γεώργιον, ὅτε οὗτος, ἐπίσης ταχὺς εἰς τὰς κινήσεις του, ἤρπασε τὴν χεῖρά του, τῷ ἀπέσπασε τὸ ἐγχειρῖδιον, περιέκτοξε τὸν ξένον διὰ τῶν ἰσχυρῶν του βραχιόνων καὶ ἔκραξε δια βοήθειαν νὰ συλληφθῆ ὁ αἰχμάλωτός του. Πρὶν ἢ καταφθάσῃ ἡ περιπολία, αἱ ὑποψίαι τοῦ Γεωργίου διεβεβαυώθησαν, ὅτι ὁ ἀνὴρ οὗτος δὲν ἦτο ἄλλος ἢ αὐτὸς ὁ Διοικητῆς τοῦ Γκλογκάου, διότι τῷ ἐπρόσφερε μάλιστα χαμηλῇ τῇ φωνῇ μέγα ποσὸν χρηματικόν, ἐὰν ἤθελε νὰ τὸν ἀπολύσῃ. Ἀμα ἔφθασεν ἡ περιπολος, ὁ Γεώργιος ἀπῆγαγε τὸν αἰχμάλωτόν του δεδεμένον, εἰς τὸ κατάλυμα τοῦ Πρίγκηπος.

Ὁ Πρίγκηψ καὶ ἐκεῖνην τὴν στιγμὴν ἔγραψε τὴν ἐκθεσίον του, ἵνα τὴν ἀποστείλῃ εἰς τὸν βασιλέα. Καὶ ὀπεδέχθη μὲν τὸν διακεκριμένον αἰχμάλωτον μετὰ μεγάλης περιποιήσεως, ἀλλὰ δὲν ἀπέκρυφε τὴν εὐχαρίστησίν του ἐπὶ τῇ συλλήψῃ του. Ὁ Γεώργιος δὲν ἐθεώρησεν ἀναγκαῖον νὰ εἴπῃ εἰς τὸν Πρίγκηπα ὅτι ὁ κόμης Βάλλης τῷ εἶχε προσφέρει 200 τάλληρα ἵνα

τὸν ἀπολύσει. Οὗτος διὰ τὸν εὐγενῆ, ἀλλ' ἤδη ἔσπει νοθῆντα Διοικητὴν, ὡς καὶ μετριοφροσύνη εἰς τὸ νὰ διακηρῶσθῃ τὴν ἰδικήν του πισιότητα, τὸν ἔκαμον νὰ ἀποσιωπήσῃ τὰ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

Ὁ βασιλεὺς, μεγάλας εὐχαριστηθεὶς ἐκ τῶν κατορθωμάτων τῶν κρατευμάτων ἐν Γκλογασού, ἀπέστειλεν ἱκανὸν ποσὸν χρημάτων νὰ διανεμηθῇ μεταξὺ αὐτῶν. Ὁ Γεώργιος ἀπέστειλε τὴν μερίδα του εἰς τοὺς γονεῖς του, ἀρκεσθεὶς εἰς τὸ εἶπαι ἡδύνατο ἀληθῶς νὰ εἶπῃ ὅτι τὴν ἀπέκτησε νομίμως καὶ οὐχὶ διὰ ληστεύσεως. Ἐγραφε δὲ καὶ ἐπιστολὴν πρὸς αὐτοὺς, ὅτε ὑπασιπστής τις ἐκ μέρους τοῦ Πρίγκηπος τὸν εἶχε προσκαλέσει νὰ ὑπάγῃ πρὸς αὐτόν.

Τίς δύναται νὰ φαντασθῇ τὴν ἐκπληξίν του, ὅτε μετὰ τὴν ἀφίξίν του ὁ Πρίγκηψ τῷ ἀπένευσε, κατὰ διαταγὴν αὐτοῦ τοῦ Βασιλέως, τὸν βαθμὸν τοῦ ἀξιωματικοῦ! Τοῦτο ὑπερέχει καὶ αὐτὰς τὰς μεγίστας του προσδοκίας, καὶ αὐτὰ τὰ ὕψιστα χρυσᾶ του ὄνειρα. Συνηθᾶνετο δ' εἶπαι τὴν εὐτυχίαν ταύτην ἐχρεώσεται καθ' ὅλοκληρίαν εἰς τὸν καλὸν του εὐεργέτην, τὸν γέροντα φόν-Βράουν-βέδελ.

Ὁ Γεώργιος περιχαρῆς ἔγραψε πρὸς τε τοὺς γονεῖς του καὶ πρὸς τὸν Στρατηγόν.

Εὐκόλως δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν τὴν χαρὰν ἣν ἐπέφεραν αἱ ἐπιστολαὶ αὗται! πῶς ὁ κ. Βράουν ἔχυσε δάκρυα χαρᾶς, ἡ δὲ καλὴ Αἰκατερίνη ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας καὶ ἔκλαιεν, εὐχαριστοῦσα τὸν Θεόν, καὶ πῶς ὁ ἀγαθὸς γέρον Στρατηγός, οὐδόλως ἐδίετασε πλέον νὰ ἀναγνωρίσῃ μεθ' ὑπερηφανίας τὸν εὐελπὺν καὶ νεαρὸν Ἀνθυπολοχαγόν! (Ἀκολουθεῖ)

Προσευχὰ καὶ ὑποσχέσεις.

Προσευχαί.

1. «Ἄνοιξον Κύριε τοὺς ὀφθαλμούς μου διὰ νὰ ἴω τὰ θαυμάσια τὰ ἐν τῷ Νόμῳ σου.» (Ψαλμ. ριβ'. 18.)
3. «Δίδε εἰς ἡμᾶς ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὸν ἐπιούσιον ἄρτον.» (Λουκ. ια'. 3.)
5. «Μὴ μᾶς φέρῃς εἰς πειρασμόν.» (Λουκ. ια'. 4.)
- 7) «Ἐλευθέρωσον ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.» (Λουκ. ια'. 4.)

ὑποσχέσεις.

2. «Ἡ εἰσοδος τῶν λόγων σου δίδει φῶς.» (Ψαλμ. ριβ'. 130.)
4. «Ἄρτος θέλει δοθῆ εἰς αὐτόν τὰ ὕδατα αὐτοῦ θέλου εἶσθαι ἀσφαλῆ.» (Ἡσ. λγ'. 16.)
6. «Ὁ Θεὸς δὲν θέλει ἐπιτρέφει νὰ πειρασθῆτε.» (Α'. Κοριν. ι. 13)
8. «Ὁ Θεὸς μὲ τὸν πειρασμόν θέλει κάμει καὶ τὴν ἔλθασιν, ὥστε νὰ δύνασθε νὰ τὴν ὑποφέρητε.» (Α'. Κορινθ. Γ. 13)

9 «Ἰασέ με, Κύριε, καὶ θέλω ἰαθῆ.» (Ἰερειμ. ιε'. 14)

11. «Ὁδῆγησόν με ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου καὶ διδάξόν με.» (Ψαλμ. κέ. 5.)

10. «Θέλω ἰατρεύσει τὰς πληγὰς σου.» (Α'. 17.)

12. «Ὅταν δ' ἔλθῃ ἐκεῖνος, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, θέλει σᾶς ὁδηγήσει εἰς ὅλην τὴν ἀλήθειαν.» (Ἰωάν. ιε'. 13.)

ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΩΝ ΜΑΡΚΟΥΤΕΣΣΩΝ ΝΗΣΩΝ

Αἱ Μαρκουέσσαι νῆσοι εἶναι ἄθροισμα 13 νήσων εἰς τὰ δυτικὰ μέρη τοῦ Εἰρηνικοῦ ὠκεανοῦ κειμένων. Ἐκαστῇ τῶν νήσων τούτων σχηματίζεται ἐκ σειρᾶ: ὄρεων 2,000 περίπου ποδῶν τὸ ὕψος ἀποληγόντων ἀποτόμως εἰς τὴν θάλασσαν, μεταξὺ δ' αὐτῶν ὑπάρχουσι μικραὶ καρποφόροι κοιλάδες. Εἶναι δὲ ὅλαι ἡφαιστιογενεῖς — δηλ. ἀποτέλεσμα ἡφαιστειῶν ἐξάρσεων τοῦ ἐδάφους.

Τὸ κλίμα εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς πρὸς τὰ προϊόντα μετὰ τῶν ἄλλων νήσων τῆς Πολυνησίας, ἔχον δύο καιροὺς, τὸν βροχερὸν καὶ τὸν τῆς ξηρασίας, παράγει δὲ αὐτοῖς φῶς γλυκείας πατάτας, βανάνας, ζαχαροκάλαμον. Ζῶα εἰσῆχθησαν ἐκεῖ ὑπὸ τῶν Εὐρωπαίων, τὰ δὲ πτηνὰ τῶν εἶναι εὐάριθμα.

Οἱ κάτοικοι ἀνήκουν εἰς τὴν Μαλαϊκὴν φυλὴν, εἶναι δε χαλκόχροε: τὴν ὄψιν καὶ σὺμμετροὶ τὴν κατασκευὴν τοῦ σώματος διαιροῦνται δὲ εἰς πολλὰς μικρὰς φυλάς, εὐρισκομένας εἰς διηγετικὰ ἀλληλομαχίας.

Κοινωνικῶς διαιροῦνται εἰς τὰς ἑξῆς τάξεις εἰς τοὺς Ἄ τ ν ἄ ς, οἱ ὅποιοι λατρεύονται ὡς ὄντα ἀνώτερα· εἰς τοὺς Γ α ν ἄ ς, ἦτοι μάγους· εἰς Τ α τ ὺ ν α ς, ἦγουν ἱερεῖς· εἰς Ο ὀ χ ο υ ς, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν κατωτάτην τάξιν τῶν εὐγενῶν. Κατόπιν ἔρχονται οἱ κοσμικοὶ Κυβερνήται, οἱ πολεμικοὶ ἀρχηγοὶ, οἱ ὑπηρέται τῶν, οἱ φαρᾶδες, οἱ ψάλται καὶ χορευταί, καὶ τελευταῖον ἡ τάξις τῶν ἐργατῶν.

Ἐν τῶν περιέργων ἐθίμων τῶν ἐπικρατούντων εἰς τὰς νήσους ταύτας εἶναι τὸ τῆς πολυγαμίας, ἀλλ' ἀνιστρόφως τοῦ ἐπικρατούντος· εἰς ἄλλας χώρας τῆς γῆς. Ἄντι δηλονότι ὁ ἀνὴρ νὰ λαμβάνῃ ὅσας γυναῖκας θέλῃ, ἡ γυνὴ ἐκλέγει ὅσους ἐκ τῶν ἀνδρῶν τῇ ἀρέσκουσι! τοὺς κρατεῖ δὲ ὅσον καιρὸν ἐρέσκειται, καὶ ἔπειτα τοὺς ἀποπέμπει τῆς οἰκίας χωρὶς κἄν νὰ τοὺς προειδοποιήσῃ περὶ τούτου.

Ἡ ἀνθρωποφαγία εἶναι κοινὴ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τούτων· ἀλλὰ τοῦτο κάμνουσι πρὸς ἐκδίκησιν ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τῶν, τῶν ὁποίων τοὺς νεκροὺς ἐν μέρει τρώγουσιν. Ἡ συνήθης τροφὴ τῶν εἶναι φυτικῆ· ἀντὶ οἴνου δὲ μεταχειρίζονται τὴν βίξαν τοῦ μεθυστι-

τοῦ λεγομένου πεπέρεος, μασσῶντες αὐτὴν καλῶς καὶ θέτοντες ἔπειτα εἰς ἀγγεῖα, ὅπου διέρχεται διὰ βρασσεως προμοίας μετὴν τοῦ μούστου, τὸ δὲ βουστὸν στραγγίζουσι καὶ φολάττουσι εἰς ἀγγεῖα διὰ ποτόν!

καὶ οἱ τάφοι, εἰς τοὺς ὁποίους θάπτουσι τοὺς νεκροὺς των.

Ὁ χρόνος, κατὰ τὸν ὁποῖον ἀνεκαλύφθησαν, δὲν εἶναι ἐξημερωμένος, τὸ δὲ 1842 καταλήφθησαν ὑπὸ τῶν

Πολεμιστὴς κάποιος τῶν Μαρκουεσσῶν νήσων.

Ἡ κατάχρησις τοῦ ποτοῦ τούτου παράγει λέπρα ἢ φθίσειν.

Τὰ ἐνδύματά των κατασκευάζουσι ἐκ τοῦ φλοιοῦ τῆς μυρέας, ἀφθόνως φουμένης ἐκεῖ. Αἱ δὲ κατοικίαι των εἶναι μικρὰ χαμηλαὶ (3-5 πόδας ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους) καλύβαι σκεπασμέναι μετὰ φύλλα κοκκινοδένδρου. Τὴν αὐτὴν κατασκευὴν καὶ ὄψιν ἔχουσι

Γάλλων, καὶ ἤδη εἶναι ὑπὸ τὴν Γαλλίαν. Διάφοροι προσπάθειαι πρὸς ἀνάκτησιν τῆς ἐλευθερίας των κατεστάθησαν ὑπὸ τῶν Γάλλων, καὶ ἐπὶ Ναπολέοντος τοῦ Γ' ἐστάλλοντο ἐκεῖ οἱ καταδικαζόμενοι εἰς βαρβαρικήν ποινάς.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ ἐντόπιον πολεμιστὴν ἐν πλήρει πανοπλίᾳ.

ΤΟ ΧΡΥΣΟΥΝ ΠΤΗΝΟΝ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ,

Ἐὶς τὴν προκειμένην εἰκόνα πτηνὸν ἀνέκει εἰς τὴν μεγάλην οἰκογένειαν τῶν παραδεισείων λεγομένων πτηνῶν. Ὀνομάσθη δὲ οὕτω ἕνεκα τῶν περιέρχων πτερῶν, τὰ ὅποια φύονται ἐκ τῆς κεφαλῆς καὶ εἶναι μὲν γομνά καθ' ὅλον τὸ μήκος των, ἀπολήγουσι δὲ εἰς ὕψανον ἢ μᾶλλον σφαιροειδὲς ριπίδιον ἐξαισίου καλλονῆς.

στολισμοῦς εἴτε πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ φυσικοῦ κάλλους, εἴτε πρὸς βελτίωσιν αὐτοῦ, λησμονοῦσαι ὅτι πάντα ταῦτα εἶναι τὰ φύλλα, ἅτινα πρέπει νὰ ταῖς ἐνθυμίζωσι τὴν ἀπολεσθεῖσαν ὀρθότητα ἐν τῷ Παραδείσῳ τῆς Ἑδᾶμ, καὶ νὰ ὁδηγῶσιν αὐτάς εἰς ταπεινοφροσύνην.

Χρυσοῦν πτηνὸν τοῦ Παραδείσου.

Τὰ πτερὰ ταῦτα, τρία ἐξ ἑκάστου πλαγίου τῆς κεφαλῆς, εἶναι κινητὰ κινῶνται δὲ κατὰ τὴν βούλησιν τοῦ πτηνοῦ καὶ φαίνονται ὠρισμένα πρὸς προφύλαξιν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν του, χρησιμεύοντα ὡς μέσον τρομακτικὸν αὐτῶν.

Ὀλόκληρον τὸ πτέρωμα τοῦ πτηνοῦ τούτου εἶναι ποικίλον καὶ ὠραῖον, ἔθεν δικαίως ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦ Παραδείσου. Τὰ πτηνά ταῦτα ὡς πολλὰ ἄλλα φρονεῖνται διὰ τὰ πτερὰ των, ἵνα εὐχαριστήσωσι τὴν ματαιότητα τῶν γυναικῶν, αἵτινες μεταχειρίζονται τοὺς

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΟΜΗΣ.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.)

(Συνέχεια ἔξ ἐπὶ προηγούμενον ἀριθμῶν.)

Ὁ μικρὸς κόμης ἐγνώριζε τὸ Σάγγλιν, ὅπως τὸ ἐγνώρισα καὶ ἐγὼ, ἐνῶ οἱ κόσσοφοι καὶ αἱ κίχλαι ἐκελεύον ἀκόμη εἰς τὴν πολυδενδρὸν βράχιν, καὶ πρὶν αἰ γλυκεῖαι ὄχθαι εἶχον ἀποβάλει τὴν γαλήνην καὶ ἡσυχία των. Ἡ μάμμη του εἶχεν ἐνοικίασει τὴν οἰκίαν, ἥτις ἴστατο εἰς τὸ δάσος πρὸς τὸ ἄνω ἄκρον τῆς βράχως, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐφαίνετο ἡ γλαυκὴ θάλασσα. Ἐν

ταύθα ὁ μικρὸς κόμῃσι παρήτησε τὰ μαθήματά του, καὶ ὅταν μὲν ἦτο καλὸς ὁ καιρὸς ἤ ἔμενον ἐκτὸς τῆς οἰκίας ὄλην τὴν ἡμέραν, ὅταν δὲ ἦτο βροχὴ ἀντὶ νὰ μελετᾷ ἔπαιζε μὲ τὰ παιγνιδία του. Ἡ ζωὴ ὅμως αὐτῆ δὲν τῷ ἐφαίνετο πολλὸ διάφορος ἀπὸ τὴν προτέραν; διότι τὸν ἠκολούθει πάντοτε εἰς ὑπηρετίας δικου καὶ ἂν ὑπῆγγαιεν; — ὅταν ἵππευεν εἶχε τὸν Οὐλιέλμον; ὅταν ἔκαμνε τὸ θαλάσσιόν του λουτρὸν εἶχε τὸν Ἰάκωβον; εἰς τὸν περίπατον εἶχε τὴν τροφὴν του καὶ ὅταν ἦτο εἰς τὸν κῆπον ἦτο πάντοτε ἡ μάμμη του. Οὐδέποτε ἦτο μόνος! «Α! πόσον ἐπεθύμει νὰ ἦναι μόνος ἐνίοτε! Οὐδὲ συντρόφους εἶχε. Μὲ πόσον ἐνδιαφέρον παρετήρει τὰ παιδιά ἐκεῖνα, ἐπὶ τῆς παραλίας; παίζοντα μὲ τὰ πλοιαρία των καὶ κτιζόντα φρούρια ἐκ τῆς ἄμμου. Θὰ εἶδιδε τὴν θαλαμηγόν του καὶ ὄλον τὸ πλήρωμά της ἂν ἠδύνατο νὰ ἦτο εἰς αὐτῶν.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔκαμνον ἐκδρομὰς ἐπὶ τῆς θαλαμηγοῦ, καὶ ὁ πλοίαρχος πλησιάζων αὐτὸν μὲ ἀκάλοπτον τὴν κεφαλὴν ἐξέφραζε τὴν ἐλπίδα, ὅτι «ὁ μιλόρδος διεσκέδαζεν.» Ἄλλ' αὐτὸς δὲν διεσκέδαζε, διότι ὁ Οὐλιέλμος καὶ ἡ τροφὸς του τὸν παρηκολούθουν αἰωνίως, προτρέποντες αὐτὸν τὰ μὲν νὰ ἀποφεύγῃ, ἀπ' ἄλλα δὲ νὰ προσέχη, ἕωσοῦ κατήνησεν ὁ ταλαίπωρος παῖς νὰ εὐχηθῆ νὰ ἐγίνετο χίλια τεμάχια ἢ ὠραία χιονόλευκός του σολὴ μὲ τὰ χρυσᾶ κομβία. Διότι φύσει ἦτο περίεργος καὶ ῥιψοκίνδυνος, καὶ μ' ὄλον ὅτι εἶχεν ὕψος ἦπιον ἦτο μεγάλου, καὶ ἐβαρύνετο λαμβάνων περιποιήσεις ὡσὰν νὰ ἦτο νήπιον.

Τὸν Ἰούνιον ἐώρτασε τὰ γενέθλιά του, κλεισὰς τὸ ὕδρον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Θαυμασία δὲ καὶ μεγαλοπρεπῆ ἦσαν τὰ δῶρα, τὰ ὅποια τῷ ἐστάλησαν. Ἄλλ' ὅμως τὰ μὲν γλυκύσματα δὲν τῷ ἐπετρέπη νὰ φάγῃ; τὰ δὲ χρυσοδεμένα βιβλία ἐφαίνοντο νηπιῶδη εἰς μικρὸν ἀναγνώστην τῶν κλασικῶν συγγραφέων. Γὰ παιγνιδία οὐδόπως τὸν ἐνδιέφερον, ἢ δὲ χρυσοῦ θήκη τοῦ καλλωπισμοῦ, τὴν ὅποιαν τῷ ἐχάρισεν ἡ μάμμη του καμμίαν εὐχαρίστησιν δὲν τῷ ἐπροξένησε, διότι εἶχεν ἤδη μίαν ἀργυρᾶν, ἀλλ' ὅμως οὐδὲ νὰ κτεισθῆ μόνος του τὰν ἄφρον, — ὅλα ταῦτα δὲν εἶχον ἄλλο ἀποτέλεσμα παρὰ νὰ τὸν κάμουν, νὰ αἰσθανθῆ περισσοτέραν κατὰ τὰ γενέθλιά του κούρασιν τῆς συνήθους.

— «Ἀφοῦ δὲν κάμνει νὰ φάγω τὰ γλυκύσματα; ὅς τὰ στεῖλω ὅλα εἰς ἐκεῖνα τὰ παιδιά κάτω εἰς τὴν παραθαλασσίαν.» εἶπεν ἱκετευτικῶς πρὸς τὴν μάμμη του.

— «Ἀδύνατον, ἀγάπη μου, — δὲν γνωρίζομεν τί παιδιά εἶναι.» ἀπεκρίθη ἡ μάμμη του.

— «Τοῦλάχιστον ὅς τὰ δώσω εἰς τὰ πτωχὰ παιδιά.»

— «Καλλίτερον νὰ μὴ τὰ δώσης εἰσαυτᾶ; ἀγάπη μου; — διότι θὰ τὰ κάμῃς νὰ λάβουν κλίσιν εἰς τὰ περιττά.»

Ὁ Βέρτος ἀνεστέναξεν. Ἡ ζωὴ κατὰ ταύτην τὴν ὀγδόην του ἐπετηρίδα τῷ ἐφαίνετο παραπολὺ κενή.

— «Διατί οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἐξῆνοι ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον; Διατί δὲν ὁμιλοῦν ὄλοι πρὸς ὄλους; τοὺς ἄλλους;» ἠρώτησεν ἐπὶ τέλους μετ' ἀπελπισίας. — «Ὁ ἀπόστολος Παῦλος; λέγει ὅτι εἴμεθα ὄλοι ἀδελφοί, καὶ ὁ ἅγιος Φραγκίσκος.....»

— «Μὴ φλυαρῆς, ἀγάπη μου» — ὑπέλαθεν ἡ κόμισσα: «θὰ μᾶς γείνη; ῥιζοσπάστης ὅταν ἔλθῃς εἰς τὴν ἐνηλικιότητά σου.

— «Τί εἶναι αὐτό;»

— «Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἐφόνευσαν τὸν ἀγαπητὸν σου Κάρολον τὸν πρῶτον, ἦσαν ῥιζοσπάται.» — εἶπεν ἡ μάμμη του ἐπιτυχῶς.

Ἀποθαρρυνθεὶς ὁ Βέρτος ἐσιώπησεν. Ὑπῆγε δὲ καὶ ἀκούμπησεν εἰς μίαν τῶν θυρίδων, αἰτινες ἐβλεπόν πρὸς τὴν κατάχλωρον ἀναδενδράδα τῆς ῥάχως. Διότι ἐβρεχεν, ἠναγκαζέτο νὰ μείνῃ εἰς τὴν οἰκίαν.

— «Τί ὠφελεῖ;» ἐσεκέρθη «νὰ μὲ ὀνομάζουν μιλόρδον καὶ νὰ μοι λέγουν ὅτι ἔχω παλλὰ κτήματα καὶ νὰ μὲ προσκυνοῦν. Ἐνῶ ποτὲ δὲν με ἀφίνουν νὰ κάμω ὅ,τι θέλω. — μίαν φορὰν! Εἰξέρω ὅτι εἶμαι μικρὸς, ἂν ἦμαι ὅμως κόμης. — ἂν ἦμαι ἀρκετὰ καλὸς, ὥς νὰ κατέχω τόσον ὑψηλὴν θέσιν, τότε ἔπρεπε νὰ ἐμπορῶ νὰ κάμω μίαν φορὰν τοῦλάχιστον ὅ,τι θέλω. Εἰ δὲ μὴ, τί μὲ ὠφελεῖ; Καὶ διατί ὁ πλοίαρχος νὰ μοι λέγῃ πάντοτε «ἡ εὐγενεῖά σας εἰσθε κύριος ἐδῶ!»

Τότε δὲ τῷ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα, μήπως ἦτο καὶ αὐτὸς καθὼς οἱ δύο ἐκεῖνοι βασιλόπαιδες τῆς Ἀγγλίας, οἵτινες ἐκρατοῦντο αἰχμάλωτοι εἰς τὸ φρούριον τοῦ Λονδίνου; Ἦτον ἀρὰ γε καὶ αὐτὸς αἰχμάλωτος; Ὁ νοῦς του ἦτο πλήρης τῶν συμβάντων τῆς ἱστορίας, καὶ ἦτο εὐκολον δι' αὐτὸν νὰ πεισθῆ ὅτι καὶ αὐτὸς ἦτο αἰχμάλωτος κρατούμενος ὑπὸ ἐπιτήρησιν.

«Εἰπέ μοι, Μαρία μου.» — εἶπεν εἰς τὴν τροφὴν του τὴν ἰδίαν ἐκεῖνην νόκτα, λαμβάνων τὴν χειρίδα της, ὅτε ἐμελλε νὰ ἀπομακρυνθῆ τῆς κλίνης του. — «Δὲν εἶναι ἀλήθεια ὅτι εἶμαι εἰς τὴν φυλακὴν, — ἂν καὶ εἰσθε τόσο καλοὶ ὄλοι σας, — ὅτι κάποιος θέλει τὸν θρόνον μου;»

Ἡ τροφὸς του ἀκούσασα ταῦτα ἐνόμισεν ὅτι εἶχε πυρετὸν καὶ παρελάλει, ἔτρεξε δὲ εἰς τὸν ἱατρὸν νὰ τοῦ ζητήσῃ ποτὸν ὀροιστικόν, καὶ ἐκ τοῦ φόβου τῆς ἐκάθισε παρὰ τὴν κλίνην τοῦ Βέρτου ὄλην τὴν νόκτα, ἐνῶ τὸ παιδίον ἐκοιμᾶτο ἤσυχον καὶ γαληνιαῖον!

Ὁ Βέρτος οὐδὲν πλέον τὴν ἠρώτησεν. Ἦτο ὅμως βεβαίωτερος ἢ πρὶν, ὅτι ἦτο αἰχμάλωτος, εἰς ἄδυσμον καὶ ἐντιμον φυλακὴν τηρούμενος, ὅπως ὁ Ἰάκωβος βασιλεὺς τῆς Σκωτίας ἐφυλάττετο εἰς τὸν Πράσινον Πύργον.

Νύκτα τινά, ἐνῷ ἔκειτο ἔξωτος εἰς τὴν κλίνην του. λαμπρά τις καὶ ἐκπληκτικὴ ἰδέα ἰσὺ ἐπῆλθε. — διατί νὰ μὴ σηκωθῆ νὰ ἀπάγῃ μόνος του νὰ ἴδῃ τὸν κόσμον; Ἡ ἰδέα αὕτη πολλὰ παιδιά εἰς τὸ αὐτοῦ ἐγοήτευσεν. Ἡ ἁγία Θηρεσία τῆς Ἰσπανίας δὲν ἐξῆλθεν εἰς τὸ ἔρημα ὄρη μὲ τὸν μικρὸν τῆς ἀδελφόν; Τοσοῦτον ἐντελῶς τὸν κατεκυρίευσεν καὶ ἐγοήτευσεν ἡ ἰδέα αὕτη, ὥστε πρὶν παρῆλθῃ τὸ ἡμῶν τῆς νυκτός, εἶχε πεισθῆ ὅτι ἦτο βασιλόπαις αἰχμάλωτος, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἀπάγῃ εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ἀπολοσθέντος βασιλείου του, ὅπως εἰς τοὺς προσφλεστώτους του μύθους οἱ ἱππότευται, τῆς Βρετανίας ἀναζήτουν καθ' ὅλην τὴν χῶ-

ἀπὸ τὰς νυκτερίδας, αἱ ὁποῖαι εἶναι οἱ θανάσιμοι αὐτῶν ἔχθροί, διότι αὐταὶ ἀποφύγουσαι τὸ φῶς δὲν τοῦ μόνου νὰ εἰσέλθουν εἰς τὰς φωλιὰς των.

— Γὰρ Ῥακτόπιγνον τῆς Ἰνδοστάν συναγαγε βαμβάκα ἐκ τῶν φωτῶν, καὶ διὰ τῶν ποδῶν καὶ τοῦ ράμφους του γνέθει αὐτὸν εἰς κλωστήν, ἔπειτα λαμβάνει φῶλλα δένδρου καὶ βάπτει αὐτὰ ὁμοῦ, μεταχειριζόμενον τὸ βάμπος του ἀντὶ σουβλίου, καὶ οὕτω σχηματίζει σκέπαμα, διὰ τοῦ ὁποίου προφυλάττει τὰ νεογνά του ἰπὸ τὸν ἥλιον καὶ τὰ ὄμματα τῶν ἔχθρῶν του.

— Μεταξὺ τῶν μυρμηκῶν ἐδρίσκει τις διάφορα ἐπαγγέλματα: τινὲς αὐτῶν εἶναι κτίσται, ἄλλοι μα-

ραν τὸ μυστικὸν ποτήριον τῆς Εὐχαριστίας. Ο πόθος τῆς φυγῆς, τῶν ἀνδραγαθημάτων, τῆς ἀνακαλόφειας τῆς ἀληθείας ἔγεινε τόσον ἰσχυρὸς, ὥστε ἅμα ἐφάνησαν τὰ πρῶτα χαράγματα τῆς αὐγῆς κατέβη ἐκ τῆς κλίνης τοῦ ἀποφασισμένου νὰ ἐξέλθῃ μόνος εἰς τὸν κόσμον. Ἦθελε νὰ λάβῃ καὶ τὸν Ῥάμφ. ἀλλ' ἐσκέφθη ὅτι δὲν θὰ ἦτο δίκαιον, — διότι ποῖος ἐγνώριζε ποῖοι κίνδονοι; καὶ δοκιμασίαι τῶν ἀνέμενον; τὸ νὰ κάμῃ μέτοχον αὐτῶν ἕνα κόνα τῶν ἐφαινατο ἐγνωστικόν. Ῥέφας λοιπὸν πρὸς τὸν Ῥάμφ ἐν χειρώκτιον, τὸν προσέταξε νὰ τὸ φυλάττῃ καὶ νὰ μείνῃ ἡσυχος, αὐτὸς δὲ ἤρχισε νὰ προετοιμαζῆται διὰ τὴν φυγὴν του. (ἀκολουθεῖ)

Ἰνδὸς Φακίρης.

ραχοί, ἄλλοι χρωματισταὶ εἰδὸς τι σικελήκων εἶναι πετροκόποι — μέλισσαι τινες μηχανικοί, ἄλλαι μεταλλωρύχοι, πτηνὸν δὲ τι εἶναι κτίσταις καὶ ἐντομά τινά εἶναι τυμωρόχα, κἀνθαρος δὲ τις νεκροθάπτης. θάπτων ποταμούς, πτηνά καὶ βατράχους καὶ ἄλλα θνητομαῖα ζῶα. Φυσιολόγος τις πρὸς δοκιμὴν συνέλαβε 4 τοιοῦτους κενθάρους, τοὺς ἔθεσεν ὑποκάτω ἐνδὸς θαλίνου καλύμματος, καὶ ἐρριπτεν ἐντὸς ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διάφορα νεκρά ζῶα: εἶρε δὲ, ὅτι εἰς 50 ἡμέρας ἔθαψαν 4 βατράχους 3 μικρὰ πτηνά, 2 ἰχθύς,

ἕνα τυρλοποντικὸν καὶ δύο ἀκρίδας. Ἐθαπτον δὲ αὐτὰ ὡς ἔζη: ὑπέσκηπτον τὸ ἔδαφος τὸ ὑποκάτω τοῦ πώματος καὶ αὐτὸ ἐπιπτεν εἰς τὸν οὐτῶ πως κατασκευασθέντα λαίικον διὰ τοῦ ἰδίου του βάρους! μετὰ τοῦτο δὲ τὸ ἐκαλυπτόν μὲ χῶμα.

Ἰνδὸς Φακίρης.

Οἱ παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς Φακίραι, ἢ ἄγιοι θεωροῦνται καὶ σέβονται ὡς τοιοῦτοι διὰ τὰς σωματικὰς κακουχίας, καὶ παντοίας στερήσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἐκουσίως καθυποβάλλουσι ἑαυτοὺς οἱ ταλαίτωροι ἐκείνοι ἄνθρωποι, εἴτε ἐκ φιλοδοξίας διὰ νὰ κερδήσωσι τὸν ἔπαινον τῶν ἀνθρώπων, εἴτε διὰ νὰ ἀποκτήσωσι τὴν εὐνοίαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν αἰώνιον μακαριότητα.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ ἕνα τῶν πεπλανημένων τούτων ἀνθρώπων, ἔστις τοὺς μὲν πόδας του ἐστρέβλωσε, τὰς δὲ χεῖράς του ἐκράτησεν ἐσταυρωμένας ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον, ὥστε ἔχασθην κίνησίν των καὶ οὕτω κατέστη ἀνίκανος νὰ μεταχειρισθῆ οὔτε τὰς μὲν, οὔτε τὰς δε.

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΠΤΗΝΑ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΑ ENTOMA.

Ὁ Θεὸς δώρισε τὴν ἐργασίαν διὰ πάντα τὰ κτίσματα αὐτοῦ.

Πτηνά τινά εἰς τὸ ἀκρωτήριον Κομορῖν τῆς Ἀσίας συλλαμβάνουσι περὶ τὴν ἑσπέραν λαμπυρίδας καὶ κολλοῦν αὐτάς εἰς τὴν κορυφὴν τῶν φωλιῶν των διὰ νὰ φωτίζουσι αὐτάς. Ὅταν δὲ ὑποδέχονται τοὺς γείτονας φίλους των, κολλοῦν 3 καὶ 4 τοιαῦτα ἔντομα, διὰ νὰ φωτίζεσθαι περισσότερο ἢ κατοικία των!

Ἡ προμύθεια αὕτη τῆς θείας Προνοίας χρησιμεύει καὶ ὡς προφυλακτικὸν τῶν μικρῶν τούτων πλασμάτων

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ.

Κάθε χρονιά που έρχεται και μιά ζαρωματιά
 "Στην όψη μας να σπείρη,
 Και με γιορτής γελάσματα σιμά 'στα γηρατιά
 Τη νύχτη μας να σέρη.

"Εκεί που τὰ χαρίσματα, σά' νάνε ήλιου ακτίνες,
 Θαμπώνουν τὰ παιδιά,
 Και 'σά' λουλούδια ή εύχαις μισχοβολούν κ' εκείνας,
 "Αν βγοῦν απ' την καρδιά,

"Εκεί που δίνω χάρισμα, σάν άλλους, ή εύχή,
 Την ίδια εκείνη ώρα
 Μέσα σέ κόσμ' όνειρευτό βαθύπλουτ' ή ψυχή
 "Αλλά μοιράζει δώρα.

Σάν λίμνη που επάνω της μιά βάρκα σιγοτρέχει
 Μονάχα φτωχική,
 Μά μέσα της βασιλείω από νεράϊδες έχει
 "Η λίμν' ή μαγική.

Αυτά τὰ δώρα που ή ψυχή σκορπᾷ γλυκά, γλυκά
 Σάν όνειρα ούράνια,
 Θυσίαι είν' άγγελικαις, μαρτύρια θεϊκά
 Μ' άκάνθινα στεφάνια

Και τὰ χαρίζει κ' εις έχθρους κ' εις φίλους με χαρά,
 Παντού παντού, όπως άλλοι
 "Ενα παιγνίδι δίνουνε 'φτηνά κάθε φορά
 Που χρόνος νύξ προβάλλει.

Πότε σέ θρόνο βασιλιάς πουλώ γη τὸ λαό
 Τὸ στέμμα μου μιά 'μέρα
 Και τὰ κορίτσια τ' άπρουναι προικίζω και έλεῶ
 Τη γόμνια πέρα πέρα!

Πότε 'σ αφιλιωτων έχθρο, που βλέπω, κιντυνέει
 Νά τρέξω θέν άργῶ,
 Κ' έμφ' τόν χάρο του σέ έμέ θαρρεί πῶς άγναντεύει,
 Τόνε γλυτώνω έγώ!

Πότε μιά κόρη αγαπῶ τὶ άστρο λαμπερό
 Θάσουν, ζωή, σὰ δὸς μας!..
 Μά χάσκει άπέραστος γαρμένος σέ τούτο τόν καιρό
 "Η φτώχ'ι' άνάμεσ' μας.

"Όμως έν άλλο εθγενικό και πλούσιο παλληκάρει
 "Έχει καυμό γι' αυτή...
 Τι ταιριαστό θά 'κάνανε κ' οι δύο μαζή ζευγάρι,
 Τι εύχη ζηλευτή!

Χαρίζω με χαμόγελο κ' άγγελική ματιά
 Τόν ένα εις τόν άλλο,
 Κ' ή να τὸ σέσω ή να σθησῶ τραβῶ 'στην ξενιτιά
 Τόν πόνο τὸ μεγάλο...

Πότ' έχει πόλεμο ή πατρίς, αλλά γιά τὴ νίκηση
 Λένε γραφτά παλιά
 Πῶς πρέπει ένας μοναχά τὸ αἷμά του να χύση
 Γι' αυτή σταλιά, σταλιά!

Κ' εκεί που να ξεφύγουνε γυρεύουν άφορμή
 Μαρμαρωμένοι δλοι,
 "Εγὼ προσβάλλω έσέκεπο γιά δλους τὸ κορμί
 Σ' ενός έχθρου τὸ βόλι

Και τότε—χάρισμα στερνό που είν' ή έμπορεία του
 "Απ' τ' άλλα πρὸ πολλή,
 Γιατ' είνε διά δλόκληρο τόν κόσμο,—είμ' εδῶ κάτο—
 "Η μοίρα ή καλή.

Κι' όπου γεννιέται άνθρωπος, σέ πόργο ή σέ καλόδι
 Σέ φτώχια ή μεγαλεία
 "Στὸ μέτωπό του σκόθοντας με άσθηστο μολόδι
 Του γράφω : Ε ὅ τ ο χ ι α !
 (Εστία) Κωστής Παλαμάς.

ΙΣΤΟΡΙΚΚΙΤΖΑ

Περὶ τῆς λέξεως κουρμάνια.

— Οι Άλβανοί τῆς Ηπείρου και τῆς Μακεδονίας καλοῦσι
 κ ο υ ρ μ ά ν ι α ν εἰδος ἄρτου κατασκευαζομένου ἐκ πιτῶρων
 και λίγου αλεύρου, τοῦ ὅποιου 1—2 ὀκάδας συμμεγνῶσι με
 10-20 ὀκάδας πιτῶρων, ἐκ τούτου δὲ τρέφουσι τοὺς ποικεντικούς
 κόνας. Εἶναι λοιπὸν φανερὸν ὅτι τὴν λέξιν παρ' ἄλλων παρελά-
 θομεν, και ἐκαλέσαμεν δι' αὐτῆς τὸν μέλανα μικροτέρας ἀξίας
 ἄρτον τῶν στρατιωτῶν.

— Ἰπὸ τὴν ἐπιγραφὴν "Φόλλα τινὰ ἐκ τοῦ ἡμερολογίου
 διαμονῆς ἐν Σκωτίᾳ ἀπὸ τοῦ 1862 μέχρι τοῦ 1882" ἡ βασι-
 λισσα τῆς Ἀγγλίας ἐπέδωκεν εἰς ὀλίγα ἀντίτυπα πολυτελέ-
 στατον τόμον, ὡς συνέλειαν τοῦ πρὸ δεκαπενταετίας δημο-
 σιουθέντος ἡμερολογίου, αὐτῆς. Τοῦ νέου τούτου ἔργου τῆς
 ἐστεμμένης συγγραφῆς παρασκευάζεται και ἕτερα ἐκδόσις πρὸς
 χρῆσιν τοῦ λαοῦ, ἧτις θὰ κοσμηται διὰ πολλῶν εἰκόνων κα
 προσωγραφιῶν.

— Τὴν πρώτην θέσιν μεταξὺ τῶν εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν
 ἐν τῇ ταχυδρομικῇ κινήσει κατέχει ἡ Ἀγγλία, ἐν ἣ κατὰ τὸ
 (1892 ἐκυκλοφόρησαν 1,435,000,010 ἐπιστολαί. Μετὰ τὴν Ἀγ-
 γλίαν ἔρχεται ἡ Γερμανία, ἐν ἣ αἱ ἀνταλλαγείσαι ἐπιστολαί
 συνεποσέθησαν εἰς 881,000,000. μεθ' ἣν ἡ Γαλλία, ἐν ἣ ὁ ἀριθ-
 μὸς αὐτῶν ἀνήλθεν εἰς 628,500,000, ἐν Αὐστρίᾳ ἐκυκλοφόρη-
 σαν ἐπιστολαί 410,000,000, ἐν δὲ Ρωσίᾳ μεθ' ὄλης τῆς ἀπε-
 ράντου αὐτῆς ἐπέτασεως μόνον 148,000,000 ἐπιστολῶν. Ἡ
 σχετικῶς πολὺ ἐλάσσων Ἰταλία ὑπερβαίνει τὴν Ρωσίαν κατὰ
 1,001,000 ἐπιστολῶν. Τὰ πλείεστα ταχυδρομικὰ γραφεῖα ἔχει
 ἡ Ἀγγλία, τούτέστι 15,406, ἡ Γερμανία ἔρχεται κατόπιν ἢ
 χουσα 12,548. Ἐλάχιστον δὲ ἀριθμὸν ἔχει ἡ Σερβία, ἧτοι μόνον
 54 ταχυδρομικὰ γραφεῖα, δι' ὧν ἀντηλλάγησαν κατὰ τὸ 1882
 1,300,000 ἐπιστολαί.

ΠΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποία παραβολή τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ μακροτέρα ;
2. Πότε τὴν εἶπε ;
3. Ποίαν ἀλήθειαν παραδειγματίζει ;